

บทนำ He's Denzel.

Denzel's Side

เมื่อสมัยที่ขนมตุ้มตามกำลังดั่ง

วันนี้เป็นวันที่ผมตื่นเต้นสุดๆ เลยล่ะครับ เพราะพ่อบอกว่าจะพา 'น้องสาว' ของผมมาที่บ้าน >.< อ๊ะ! แต่ไม่ใช่ น้องสาวแท้ๆ หรอกฮะ เนื่องจากเพื่อนสนิทของพ่อเพิ่งเสียชีวิตจากอุบัติเหตุกันทั้งครอบครัว และมีเพียงแค่เด็กผู้หญิงคนนั้นเท่านั้นที่รอดตายอย่างหวุดหวิด เธอไม่มีญาติ พี่น้องที่ไหน พ่อก็เลยรับมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม เพราะไม่เช่นนั้นเธอก็ต้องเข้าไปอยู่ในสถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้า

เฮ้อออ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ต้องน่าสงสารมากแน่ๆ แล้วอีกอย่าง ผมเองก็อยากมีเพื่อนผู้หญิงน่ารักๆ มานานแล้วล่ะ -///- ตั้งแต่แม่เสียไปเมื่อสามปีก่อน ผมก็อยู่แต่กับพ่อและลูกน้องของพ่อที่มีแต่ผู้ชายทั้งนั้นนนน (แกมคนพวกนั้นวันๆ ก็พาเล่นแต่ไปลิสต์จับขโมยกับขี้มั่วส่งเมืองบ้าบอคอแตก มีอะไรที่มันประเทืองปัญญากว่านี้ให้เด็กทำบ้างมั๊ย)

อ๊ะ! นั่นไง พ่อกลับมาแล้ว~

แน่นอนว่า...กลับมาพร้อมกับน้องสาวของผมนั่นเอง (>_<)

"เจ้าเซล ☺ นี่คือ 'ลูกโป่ง' อายุเท่าๆ กับแกนั่นแหละ ต่อไปนี่สองคนเป็นพี่น้องกันแล้วนะ" พ่อแนะนำเด็กผู้หญิงในชุดนางฟ้าสีชมพูหวานแหววให้ผมรู้จัก ในขณะที่ผมยิ้มแบ๊บนจนปากฉีกไปถึงรุ่ยให้กับคนตรงหน้าเป็นเชิงทักทาย ดูเหมือนว่าเธอจะตัวสูงกว่าผมนิดหน่อยด้วยล่ะ

"ยะฮู้~! ไ้อ้หนู!"

ลูกโป่งตบป้าผมสองสามทีเป็นเชิงทักทาย
หืม...

=_= ไ้อ้หนูนั่นหรอ

ทำไมตาขวาของผมมันกระตุกแปลกๆ ล่ะ -_-^

หลังจากนั้นอีกประมาณหนึ่งปี

ผมกำลังจะขึ้นชั้นประถมแล้วว...แอ้ว...แอ้ว...แอ้ว~

วันนี้เป็นวันเปิดเรียนวันแรกของผมล่ะ ผมก็เลยรีบตื่นตั้งแต่เช้า เพราะตื่นเดินที่จะได้ใส่ชุดนักเรียนใหม่และได้เจอเพื่อนๆ ที่แทบจะไม่ได้เจอกันเลยในช่วงปิดเทอม พ่อเล่าให้ผมฟังว่าแผนกประถมของโรงเรียนเปกาซัสมีพื้นที่เยอะกว่าแผนกอนุบาลมากๆ แถมยังมีเพื่อนผู้หญิงน่ารักๆ อีกเพียบ! (ออกลายตั้งแต่เล็กๆ -_-++)

หึๆ ไม่อยากจะคุย แต่โรงเรียนของผมเป็นโรงเรียนเอกชนที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ถึงหนึ่งส่วนสี่ของประเทศเชียวนะ และแบ่งออกเป็นห้าแผนกใหญ่ๆ คือ แผนกอนุบาลหมีน้อย แผนกประถม แผนกมัธยมต้น แผนกมัธยมปลาย และแผนกมหาวิทยาลัย และในแต่ละแผนกก็ยังแบ่งกลุ่มย่อยๆ ออกเป็นสองกลุ่มอีกด้วย ได้แก่...

...แพลทตินั่ม (Platinum)

ผมอยู่ในกลุ่มนี้แหละครับ เด็กนักเรียนกลุ่มนี้จะต้องเป็นพวกลูกชายหรือลูกสาวของผู้ที่มีอิทธิพลอย่างมากในสังคม (เหล่าผู้สูงศักดิ์ทั้งหลาย) นักเรียนที่สามารถเข้าเรียนในกลุ่มนี้ได้จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะผู้บริหาร สมาชิกสภาเก่า สภานักเรียน ผู้ปกครองเครือข่าย ฯลฯ เสียก่อน

ทำให้เด็กนักเรียนกลุ่มนี้มีจำนวนน้อยกว่าอีกกลุ่มมาก

แผนกประถมชั้น ป.1 ของผมมีเด็กผู้ชายอยู่แค่เจ็ดคนเองอะ (ดิเอโก้ เดนเซล ดีเคย์ อชิ มิวนิค เปอร์เซีย และมิกกี) -- ฉะนั้นพวกผมจึงสนิทกันอยู่แค่นั้นนั่นแหละ และมันก็คงจะมีแค่เจ็ดคนไปจนจบมัธยมปลายเลยละมัง เพราะช่วงมหาวิทยาลัยจะมีการรับคนเพิ่มเข้ามานั่นเอง แต่ก็ยังไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายอยู่ดีที่จะเข้ามาอยู่ในกลุ่มแพทตินัม พ่อเคยบอกว่ามีคนสมัครเป็นร้อยแต่ผู้ได้รับการคัดเลือกมีแค่สิบกว่าคนเอง

...ซิลเวอร์ (Silver)

กลุ่มสามัญชน -O-

ประเพณีและการปฏิบัติตนภายในโรงเรียนก็คล้ายๆ กับประเพณีรุ่นน้องเคารพเชื่อฟังรุ่นพี่ แต่ที่โรงเรียนเปกาซัสตัดเรื่องพี่เรื่องน้องออกไปได้เลย เพราะไม่ว่ายังไงเด็กนักเรียนจากกลุ่มแพทตินัมก็ยิ่งใหญ่ที่สุดในโรงเรียน หากใครมีปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนกลุ่มนี้ก็จะถือว่าตั้งตัวเป็นปรปักษ์กับโรงเรียนนั่นเอง

หึหึ ผมว่ามันก็แฟร์ดีนะ ^^ (แฟร์ตรงไหนมิทราบ!)

แกริก~!!

ผมเปิดประตูห้องน้ำเข้าไปและลากเก้าอี้ออกมาแล้วป็นขึ้นมองกระจกเพื่อเตรียมจะแปรงฟัน

หืม...

(--)

(=_=)

(=())!!!

"เฮ้ยยยยย!!! O_O"

ไม่จริงงงงงง โบหน้าอันหล่อเหลาของผู้ชายที่อยู่ในกระจกนั้นถูกแต่งแต้มด้วยปากกาเมจิกสีดำปัดปัดเติมหน้าเติมตาไปหมด และผู้ชายที่อยู่
ในกระจกนั้นก็ไม่ใช่ใครที่โหน...ผมเองครับ TTOT/!!!

อะ...ใครมันบังอาจมาต่อคิว แถมยังวาดหนวดวาดเคราให้ผมอีกด้วย!

คร้ายยยยย TOT!!

กรีซซซซ ผมกำลังฝันปายยย ผมฝันน

ซ่า~ ซ่า~ ซ่า~

ผมพยายามวิกน้ำใส่หน้าสุดแรงเกิด แต่ก็ไม่มีท่าทีว่าไอ้รอยบ๋านี้จะหลุดออกไปจากหน้าของผมเลยแม้แต่น้อย YOY! ดูจากลักษณะแล้วคงจะเป็นเมจิกกันน้ำสินะ...

และคนที่กล้าทำแบบนี้กับผมมีแค่คนเดียวเท่านั้น! ☹ หน้อยยย

"ฮือออ TOTT ฟอออ! ยัยลูกเปิด (จงใจเรียกผิด) รังแกเซลลล"

ผมวิ่งหน้าตั้งไปฟ้องพ่อเป็นการด่วน และพ่อก็ซ็อกสุดขีดเมื่อเห็นหน้าผม แต่คำพูดของพ่อทำให้ผมซ็อกยิ่งกว่า!

"เอ่อ -- อ่า =_=" (ทำหน้าลำบากใจสุดๆ) "มะ...ไม่เป็นไรหรอก นำเจ้าเซล เรื่องแค่นี้เอง รอยปากกานั่นทิ้งไว้นานๆ เดี่ยวมันก็ค่อยๆ จางไปเองนั่นแหละ แกยอม่ๆ ลูกโป่งหน่อยนะ ถึงยังไงเค้าก็เป็นผู้หญิง"

"TOT แย่ๆๆ!!!"

วันนี้ผมเปิดเทอมเป็นวันแรกนะคร้าบบบ

...แต่ถึงจะไว้วายยังไง สุดท้ายผมก็ต้องยอมอยู่ดี T_T/!!

สี่ปีต่อมา

ในช่วงนี้เป็นช่วงที่ความหล่อของผมกำลังเปล่งประกายเจิดจรัสมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้มีสาวๆ เข้ามาติดพันกันตรึม *O* อะฮ้า~ การมีผู้หญิงล้อมหน้าล้อมหลังมันช่างมีความสุขเสียนี้กระไร ยิ่งในวันวาเลนไทน์แบบนี้ด้วยแล้วมันยิ่งทำให้ผมรู้สึกดีเข้าไปใหญ่ ☺ หึๆ วันนี้ผมมีนัดเด็ดกับพี่สาวคนสวยจากแผนกมัธยมต้นด้วยละ

และที่น่าตื่นเต้นกว่านั้นก็คือ ผมไม่ได้มีนัดกับผู้หญิงแค่คนเดียวนะ เซ่!!

ให้ตาย >O< ตอนนี้อยู่ตัวแล้วล่ะว่าผมเกิดมาเพื่อสิ่งนี้แน่ๆ! (เลวได้อีก)

(นักเรียนกลุ่มแพลงตินัมแผนกประถมโปรดทราบ ขณะนี้เป็นเวลา

เด็กเรียน กรุณาตรวจสัมภาระของท่านก่อนออกจากห้องเรียนและห้ามวิ่ง
เล่นตามทางเดิน ขอคุณที่ให้ความร่วมมือค่ะ...Attention please...)

เสียงฮอดเด็กเรียนอันแสนไฮโซของโรงเรียนเปกาซัสดังก้องไปทั่ว
แผนกประถม ก่อนที่ผมและเพื่อนซี้บักอีกหกคนจะช่วยกันหอบบรรดา
ซ็อกโกแลต ดอกกุหลาบ ตุ๊กตา ลูกอม ฯลฯ ที่ต่างคนต่างได้รับกันมาเป็น
จำนวนมากมายมหาศาลกลับบ้าน =_= ขึ้นเขมือบทั้งหมดนี้พวกผมคง
กลายเป็นกอริลล่าแหงๆ

"เดนเซล~~ ♡"

"(=_+)" ใบหน้าอันหล่อเหลาของผมกลายเป็นแบบนี้ทันทีที่ได้ยิน
เสียงเจ็ยแจ้วของยัยลูกโป่งตัวแสบที่ตั้งมาจกด้านหลัง พวกเพื่อนๆ ต่าง
พากันส่งสายตาไว้อาลัยอย่างถึงที่สุดมาทางผม -- ทุกครั้งที่เจอหน้า
ยัยนี้ไม่มีครั้งไหนที่ผมไม่ช่วยจริงๆ

"อะ ฉันทให้..." ยัยลูกโป่งเอ่ยด้วยน้ำเสียงลัลล้ามากๆ พลาวยื่นกล่อง
อะไรบางอย่างมาให้ผม มันถูกห่อด้วยกระดาษห่อของขวัญสีฟ้าอ่อนลาย
เพนกวิ้นน้อยชะด้วย "ของขวัญวันวาเลนไทน์นะ ☺"

หือ...

หือออ...

หือออออออ...

ของขวัญวันวาเลนไทน์ทยอย...อาย~ อาย~ อาย~ อายยยย! (เอ๊กโค่
แบบโอเวอร์สุดชีวิต)

"O_O" นี่คือนิสัยหน้าของผม ณ ตอนนี้

...เป็นอึ้ง...

"=(=)!!" และนี่คือนิสัยหน้าของเพื่อนๆ ทั้งหกของผม

ซ็อกไม่แพ้กัน!

แหงล่ะ ไม่มีใครเคยคาดคิดมาก่อนแน่ๆ ว่าผมจะได้รับของขวัญ
วาเลนไทน์จากน้องสาวนอกไส้อย่างยัยลูกโป่งที่ปกติมักจะทำปากบ๊องใส่
ผมลูกเดียว *--* อันที่จริงแล้วผมก็ไม่ได้อยากจะได้อะไรนักรอก ไม่สิ
ไม่เคยคิดว่าจะได้เลยต่างหาก ดังนั้นผมก็เลยรู้สึกประหลาดใจที่ยัยนี้เอา

มันมาให้ผมเท่านั้นเอง

ถึงจะตกใจ แต่จะว่าไป...มันก็รู้สึกดีเหมือนกันแฮะ

"ชะ... ซ็อกโกแดงนั่นแหละ"

...ถ้าใช่ มันอาจจะเคลือบยาพิษเอาไว้ก็ได้

"ไม่ใช่หรอก ๗๐๗ แต่รับรองว่าต้องชอบแน่ๆ"

"จริงดี - -; น่าแปลกจังนะที่เอามาให้ฉันแบบนี้..."

"ก็นายเป็นพี่ฉันนี่"

"= ()=!!" <<< ซ็อกจนตาค้างไปแล้ว

"ฮึๆๆ"

เสียงหัวเราะไม่น่าไว้วางใจเลยแฮะ -_-;

"ยะ...ยังไงก็...ชอบใจนะ"

"จ้าา~ จั๊นฉันกลับบ้านก่อนละ เล่นเกมค้างเอาไว้นะ"

"อ่า -_-๗ เอ่อ -๐- อืม"

ทันทีที่ผมตอบรับไปอย่างอ้ำๆ อึ้งๆ เสร็จ ยัยลูกโป่งก็กระโดดโลดเต้น ฮัมเพลงออกไปด้วยท่าที่เปี่ยมสุขชะเหลือเกิน -_-; อันที่จริงผมก็ไม่อยาก จะสงสัยยัยนั่นสักเท่าไรหรอก แต่ปฏิริยาตอบสนองที่มีต่อเธอมันกลายเป็น แบบนี้ไปซะแล้วนะสิ แล้วมันก็ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าไอ้ของขวัญวาเลนไทน์ ของยัยนั่นที่ให้ผมมามันคืออะไรกันแน่

ขว๊บ!

"เฮ้ย!"

ยังไม่ทันที่ผมจะลงมือแกะกล่องของขวัญ 'มิกกี้' เพื่อนที่เคารพรั กัดันแย่งมันไปจากมือผมซะก่อน

"ไว้วๆ ของขวัญวาเลนไทน์จากน้องสาวสุดที่รักกกก~ ♥"

"แกะเลยๆ อยากรู้จริงๆ ว่ายัยนั่นเอาอะไรมาให้" ดีเดย์เสนอ ความเห็น ทำให้ดิเอโก้แย้งขึ้นมาทันที

"เฮ้ยๆๆ พวกแกะระวังนะเว้ย มันอาจจะป็นชิปนาวูที่ร้ายแรงมากๆ เลยก็ได้!"

"พวกแกอย่ามายุ่งนา เอาคืนมาได้แล้ว" ผมส่ายศีรษะเบาๆ ด้วย

ความอ่อนใจแล้วพยายามจะแย่งกล่องของขวัญของยักษ์ลูกโป่งกลับมา แต่
ยังไม่ทันจะแย่งกลับมาได้ มิกก็จัดการแกะกล่องออกซะก่อน

แควกๆๆ (เสียงฉีกกระดาษห่อของขวัญ)

"เฮ้ยๆๆ!"

"นะ...นี่มัน..."

...!!!

○○○!!!

=()=!!!

(○○○)!!!

น้ำตาตกในกันเป็นแถบเลยคร่ำบบบ TT__TT!!!

"วะ...แว้กกกกกกกกก"

"โฮกกกกกกกกกกก"

ไม่ใช่แค่เพียงพวกผมเท่านั้นที่กรี๊ดร้องออกมาราวกับญาติเสีย แต่
คนอื่นๆ ในห้องเรียนก็เช่นกัน เนื่องจากฝูงแมลงสาบตัวน้อยใหญ่ต่าง
สามัคคีกันบินออกมาจากกล่องของขวัญวาเลนไทน์ที่ผมได้รับจากยักษ์ลูกโป่ง
พวกมันกระพือปีกกันอย่างสนุกสนาน ดูท่าจะดีใจกันมากที่ได้ออกมาท่อง
ในโลกกว้างเสียที

หนึ่งในความลับของผมที่ไม่มีใครเคยรู้มาก่อนก็คือ ผมเกลียด กลัว
และขยะแขยงแมลงสาบสุดฤทธิ์สุดเดช และจะยิ่งรังเกียจมากกว่าเดิมก็เมื่อ
ยามที่มันโฉบบินอยู่กลางอากาศนั่นแหละ -_-;; แต่แล้วในวันนั้นความลับ
ของผมก็แตกลงเพราะน้ำมือของน้องสาวต่างสายเลือดตัวดีนี่เอง

ผมหมดอารมณ์จะออกเดดเต็มทนจึงโทรไปปฏิเสธสาวๆ ที่นัดเอาไว้
และรีบกลับบ้านฟ้องพ่อเป็นการด่วน

"ฮือออ พ่อออ! ยักษ์ลูกโป่งแก๊งค์เซลอีกแล้ววรววว"

"อะไรอีกๆ -_- ทะเลาะอะไรกันอีก"

"คืออย่างนั้นะพ่อ... ^%&\$#@*&^#^%\$&*_*"

ผมเริ่มบรรเลงวีรกรรมอันแสนสับสนทรวงของยักษ์ลูกโป่งให้พ่อฟังจน
หมดได้หมดปอดหมดพุง ก่อนที่พ่อจะยกมือขึ้นขยี้ศีรษะผมเบาๆ เมื่อเล่า

จบ แถมยังทำหน้าหนักใจใส่ผมซะอีก

"แกเป็นผู้ชายนะเพี้ยเจ้าเซด ทำเป็นกลัวไปได้กับอีแค่แมลงสาบตัวสองตัว ขายี่หน้าพ่อจริงจริง -.- ลุกโป่งเค้าเป็นผู้หญิงแท้ๆ ยังไม่เห็นกลัวเลยยย"

"-O-!!!"

ถึงกับพูดไม่ออก...

ผู้ชายคนนี่คือพ่อแท้ๆ ของผมจริงๆ เอะ!

แล้วอีกอย่าง...ยัยนั่นนะเหรออผู้หญิง! ☹ ผู้หญิงดีๆ ที่ไหนเขาเอาแมลงสาบมาเล่นกันบ้างหahaha!

กรุณาอย่าใช้คำพูดที่มันระคายเคืองต่อแก้วหูแบบนี้จะได้มั๊ย!
/(YOY)\

อีกหลายปีต่อมา

ในช่วงที่ผมเรียนแผนกมัธยมต้น ยัยลูกโป่งตัวแสบก็เข้าสอบชิงทุนประจำโรงเรียนเพื่อไปเรียนต่อที่อเมริกาเป็นเวลาสามปีเต็มๆ *O* แถมยัยนั่นยังสอบผ่านอีกต่างหาก! ยะฮู้~ ดั่งนั้นในฐานะที่ผมเป็นผู้ชายผู้แสนดีของเธอ (เหรออ -_-) ผมจึงมาส่งน้องสาวอันเป็นที่รักด้วยใบหน้าที่ขี้นบานสุดๆ เพื่อเป็นสัญญาณบอกให้คนตรงหน้ารับรู้ว่...

ไม่ต้องกลับมาอีกนะ เรียนให้จบหาสามี่ฝรั่งแต่งงานแล้วออกบินที่นั่นไปจนตายเลยยย...โอม~ เพี้ยง~! (มีการร้ายคาถา =_=)

"เดนเซลจ่ามา มากอดล่าน้องสาวที่~"

"ฮะ...เฮี้ยยย =)=!!" ผมถอยหลังกรูดด้วยความตกใจเมื่อยัยลูกโป่งหันมาอ้าแขนกว้างใส่ผมหน้าตาเฉย "กะ...กอดเกิดอะไรของเธอหา!"

"ให้ เราสองคนจะไม่ได้เจอหน้ากันตั้งสามปีเชียวนะ..."

"ละ...แล้วไงเล่า!"

"ชิ หน้าอย่างนายไม่มีทางไปเยี่ยมฉันที่อเมริกาแน่ๆ"

เออ - - รู้ตัวก็ดี

"มามะๆ~ ♥"

ลูกโป่งยังไม่หยุดเรียกร้องให้ผมกอดเธอ

"..." แต่ผมกลับนั่งสนิท

ไม่ใช่ที่ผมรังเกียจจนไม่อยากจะกอดหรอกนะ แต่อยู่ดีๆ ลำตัวมันก็ไม่ยอมขยับเขยื้อนซะอย่างนั้น แขนงเงินหนักอึ้ง สีหน้าอ้อนๆ ของยัยลูกโป่งทำให้ผมตัวแข็งทื่อไปหมด -- ผมว่ายัยนี้ต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ เพราะตั้งแต่อยู่ด้วยกันมาเคยกอดกันซะที่ไหน ถึงจะบอกว่าเป็นพี่น้องก็เถอะ แต่ให้กอดปุบปับบแบบนี้ใครมันจะไปตั้งตัวทัน!

"อ้าวๆ ทำทำไมไม่ไปกอดลาน้องละเจ้าเซล เดียวก็จะไม่ได้เจอกันอีกนานเชียวนะ" พ่อหันมาพูดกับผม

นั่นสินะ จะไม่ได้เจอหน้าอีกตั้งนาน --

แต่...ก็มันขยับตัวไม่ได้นี่นา

"ฮะๆๆ ไม่เป็นไรหรอกคะ ถ้าเดินเซลไม่ยอมกอดก็ไม่ใช่ไร หนูไม่กอดก็ได้! เซลอะ" ยัยลูกโป่งสะบัดหน้าใส่ผม แต่กลับยิ้มหงอยๆ เหนงๆ ยังไงชอบกล เล่นเอาผมตัวแข็งกว่าเดิมซะอีก

"ฮะ...เอ่อ..."

แต่ผมก็ยังพูดไม่ออกอยู่ดี บ้าเอ๊ย!

"ฮะ! ได้เวลาแล้วละ ☺ หนูไปก่อนนะคะ! พ่อก็อย่าลืมไปเยี่ยมบ้านน้ำ~"

"จ้าา พ่อจะไปทุกปี ปีละสองครั้งเลยเป็นไง"

ผมเหล่ตามองบุพการีตัวเองด้วยความหมั่นไส้ ใต้ตอพูดกับลูกโป่งละจะจำ ไฟเราอ่อนหวานเชียวนะ ถ้าเทียบกับเวลาคุยกับผมนะเธอ...

--* ...เหอะๆๆ

"เฮ้~! ฉันทไปก่อนละไอ้หนู" ลูกโป่งตบป้าผมเบาๆ สองสามที่เหมือนควรวที่เจอหน้ากันครั้งแรกเป๊ะ ก่อนจะลากกระเป๋าเดินละออกไปจากกลุ่มของพวกเรา "บ้ายบายค่าทุกคน แล้วเจอกันนะคะ!" เธอหันมาส่งจูบโบกไม้โบกมือให้ผม พ่อ และบรรดาลูกน้องของพ่อที่เคยเล่นด้วยกันกับเธอด้วยรอยยิ้มร่าเริงอีกครั้ง

"ฮึ๊กๆ เดินทางดีๆ นะครับคุณหนู \ (TOT)"

"คุณหนูลูกโป่งของพี่มมม~~~ \ (YOY)"

ไอ้พวกนี้ทำท่าอย่างกับขยับนั้นจะไปโดดลงบ่อจะเข้อย่างนั้นแหละ

* _ _ *

"..." แต่ก็ยังดีกว่าผมที่ยังคงยืนนิ่ง

"..."

ลูกโป่งส่งยิ้มบางๆ มาทางพวกเราอีกรอบ สีหน้าของเธอแปลกๆ ยังไงชอบกล... ดูเหมือนว่าเธอจะโกรธๆ เล็กน้อย แต่ในขณะเดียวกันก็เหมือนกำลังรออะไรบางอย่าง แต่เชื่อมั้ยละ จนถึงตอนนี้ผมก็ยังพูดอะไรไม่ออกเลยสักคำ แถมยังขยับตัวไม่ได้อีกต่างหาก นี่มันเกิดอะไรขึ้น ผมจะเป็นอัมพาตตั้งแต่อายุสิบสองนั้นหรือ =O=!

"ละ... ลูก..."

ผมพยายามเค้นเสียงออกมา แต่ไม่ทันแล้วครับ... ยัยลูกโป่งตัวแสบ หมุนตัวแล้ววิ่งเข้าไปในเกตชะก่อน และนั่นก็ทำให้ผู้เป็นพ่อหันมาหัวเราะเยาะใส่หน้าผมพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันเต็มที่

"โธ่ๆๆ ซ้ำไปแล้วละไอ้ลูกชาย มัวแต่เก๊กเพ้ออยู่ได้!"

เออ นี่พ่อแท้ๆ ของผมไซ้มัยเนี่ย แล้วไอ้เก๊กเพ้อนั่นมันอะไร =_=

ชิ - - ผมไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย ดีซะอีกที่ยัยนั้นไปซะได้ เพราะต่อไปนี่ก็จะได้ไม่มีใครคอยมากวนประสาทผม แกล้งผม หรือทำปากคัตุฎูแมวใส่ผมอีกแล้วไงเล่า -O- แถมผมยังไม่ต้องเหนื่อยดำใครอีกด้วย สบายสบาย~!

อย่างนี้ต้องฉลองงงงงงง!!!

]

She's Look-Pong.

(ปัจจุบัน)

Look-Pong's Side

@ Los Angeles <USA>

วันนี้เป็นวันที่น่าปวดหัวสุดๆ สำหรับฉัน เพราะฉันดันเรียนดีมาก (กล้าพูด) จนได้ทุนเรียนฟรีที่ University of Southern California ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยชื่อดังสุดๆ ในลอสแอนเจลิสนะสิ -_-;; เฮ้อออ~ ทั้งๆ ที่มันควรจะเป็นเรื่องที่น่ายินดีแท้ๆ แต่เพราะอะไรจนถึงต้องมานั่งทำหน้าที่เป็นทูตแบบนี้ซะเหรออ...

1) ฉันยังไม่อยากกลับบ้านเมืองไทยเลยสักกระดิด! T-T ทั้งๆ ที่อันที่จริงฉันควรจะไปตั้งแต่สามปีก่อนแล้ว แต่ดันสอบชิงทุนไฮสกูลได้ก็เลยอยู่ต่ออีกสามปี

2) ฉันสัญญากับพ่อเอาไว้ว่าหลังจากจบไฮสกูลแล้ว...จะบินกลับไทยทันที!

3) ตอนนี้อันจบไฮสกูลแล้ว อายุสิบแปดแหละๆ และเตรียมตัวเป็นพรอซีในรั้วมหาวิทยาลัยเต็มที =_^

4) พ่อลงสมัครสอบที่มหาวิทยาลัยเปกาซัสเอาไว้ให้ฉันเรียบร้อยโรงเรียนจีน

และนั่นคือเหตุผลทั้งหมดที่ทำให้ฉันคิดไม่ตกเลยว่าควรจะไปเลือกอะไรระหว่างตัวเครื่องบินกลับบ้านเกิดกับทุนการศึกษา!

ถ้าฉันเรียนที่ University of Southern California ฉันก็จะได้ไปจบของอเมริกาเขยวนะ! ใ้เป็นบ้า! -O- แต่จะไปแล้ว มหาวิทยาลัยเปกาซัสก็ได้รับการสนับสนุนจากประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกา (เร็ดหูอลังการที่สุด!) ฉะนั้นถ้าหากเรียนภาคอินเตอร์ก็จะได้ใบปริญญาของอเมริกาเหมือนกัน ไม่ว่าจะเรียนที่ไหนก็คงจะไม่ต่างกันสักเท่าไรละมั้ง

T T แต่ปัญหาของปัญหามันก็ติดที่พ่อของฉันที่อยากจะให้ฉันกลับไทยเหลือเกินเนี่ยแหละ แงๆ

"หืมมม~ -O- นี่แกยังตัดสินใจไม่ได้อีกรึไงยัยลูกโป่ง" 'น้ำน่าน' เพื่อนสนิทและรูมเมตชาวไทยของฉันเดินออกมาจากในครัวและเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงละเหี่ยใจมากๆ เมื่อเห็นว่าฉันยังคงนั่งฟังตัวเครื่องบินกับหนังสือทุนการศึกษาอย่างเอาเป็นเอาตาย "ถ้าไม่อยากกลับไปกับออกพ่อแก่ไปตามตรงดิ มานั่งจ้องให้มันได้อะไรขึ้นมาซะ!"

"แกจะให้ฉันพูดยังไงละ ยัยน้า นาน --^^ พ่อเตรียมแพลนจัดงานเลี้ยงต้อนรับฉันกลับบ้านยิ่งใหญ่ประหนึ่งคอนเสิร์ตทาทา ยัง ฉันว่าป่านนี้คงไล่แจกการ์ดให้ราษฎรทั่วประเทศแล้วละมั้ง"

"สรุปว่าแกเป็นมิลเวิลด์หรือราชินิกุลละนั่น =O="

"โห้วอวยยย! TOT ก็พ่อออกจะดีใจชะขนาดนั้น แกว่าฉันจะกล้าบอกงั้นหรือออ!"

"แกนี่แปลกนะ อยู่ที่นี่ก็ไม่ได้คบกับใครเป็นพิเศษสักหน่อย แถมถ้าแกกลับเมืองไทยก็ได้เจอท่านพ่อสุดที่รักของแกอีก มันมีเหตุผลอะไรอีกะที่ทำให้แกไม่อยากรกลับไปขนาดนั้นนะ"

"--" หน้าฉันแข็งทันทันทีที่ได้ยินคำถาม

"อ้อๆ~ ฉันเกิดแล้ว *O* คงเพราะ 'หมอนั่น' ลินะ!"

"หุบปากไปเลยเพี้ยยย -()-!!"

ตุ๊บ!

ฉันทำเสียงเข้มแล้วปาหมอนใส่หน้ายัยน้า นานอย่างแรง แต่มันกลับรับไว้ทันชะก่อน =_= แต่ช่างเถอะ ยังไงก็ถูกของมันนั่นแหละ ฉันมีเหตุผลไร้สาระและเง่ามากๆ ที่ทำให้ไม่อยากรกลับบ้านเกิดเมืองนอนของตัวเอง และมันก็เป็นสาเหตุที่ใกล้เคียงกับเหตุผลที่ฉันสอบชิงทุนมาที่นี่ด้วยเช่นกัน

และสาเหตุที่ว่าก็มาจากพี่ชายนอกไส้ของฉัน หรือไอ้บ้าเดนเซลนั่นเอง!

เฮอะ! ตั้งแต่จำความได้ ฉันไม่เคยคิดอยากจะมีพี่ชายเลยยย~ เพราะอันที่จริงแล้วฉันอยากมีน้องสาวหรือน้องชายน่ารักๆ ไว้วิ่งแกล่เล่นแกล่เหงามากกว่า (มีประโยชน์แค่นั้นจริงๆ) ดังนั้นฉันจึงรู้สึกดีมากๆ ที่ตัวเองเกิดมาเป็นลูกคนแรกของครอบครัว แต่ต่อมาพ่อแม่แท้ๆ ของฉันก็ดันเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุทางเรือ เพื่อนสนิทของพวกท่านซึ่งก็คือพ่อของเดนเซลจึงอุปการะฉันเอาไว้เป็นลูกสาวอีกคน เพราะนอกจากพ่อกับแม่ ฉันก็ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหนอีกเลย

และในวันที่ฉันย้ายเข้าไปอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ราวกับพระราชวังของพ่อ ฉันก็ได้เจอกับเดนเซล พี่ชายนอกไส้ที่แก่กว่าฉันแค่ไม่กี่เดือนเท่านั้น แต่เนื่องจากเขาเป็นพี่ชายที่ตัวเล็กกว่าฉันมาก แถมยังหน้าตาน่ารักน่าแกล้ง

อีกต่างหาก ฉันจึงปฏิบัติต่อเขาเหมือนกับเขาเป็นน้องชายคนหนึ่ง และเรียกเขาด้วยศัพท์น่ารักน่าเอ็นดูว่า 'ไอ้หนู'

ฉันมักจะแกล้งเขาอยู่บ่อยๆ ด้วยความเอ็นดูจนเขาร้องไห้ไปฟ้องพ่ออยู่เสมอๆ แต่มันก็ไม่ได้แปลว่าฉันรังเกียจอะไรเขาหรอกนะ เพียงแต่ฉันเป็นคนแสดงความรู้สึกไม่เก่ง แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่เคยคิดว่าเขาจะไม่ชอบขึ้นหน้าฉันเลยสักนิด

สรุปก็คือ...สิ่งที่ทำให้ฉันตัดสินใจมาเรียนที่อเมริกาเป็นเพราะว่า...

(ย้อนกลับไปเมื่อสมัยที่ฉันยังเรียนอยู่ ป.5)

ขณะที่ฉันกับเดนเซลนั่งลิ้มชิมรสกลับบ้านหลังจากเลิกเรียน (รวยคะรวย --) หมอนั่นกำลังโกรธฉันเป็นพินเป็นไฟจึงนั่งห่างจากฉันเป็นเมตร เพราะฉันดันไปเจอจดหมายรักที่เขาเขียนถึงอาจารย์สอนภาษาอังกฤษคนสวยนั่นเอง

ตอนนั้นความคิดของฉันยังคงสดใสได้เพียงสามก (- - นั่นหรือ) ฉันจึงแอบเอาจดหมายรักฉบับนั้นไปวางไว้บนโต๊ะอาจารย์เพราะอยากจะช่วยให้เขาสมหวัง แต่พอหมอนั่นรู้เข้า เขาก็โกรธฉันหน้ามืดตามัวและไม่ยอมพูดด้วยเป็นอาทิตย์ๆ ฉันจึงต้องตกหน้าไปขอจดหมายคืนจากอาจารย์และขอให้อาจารย์ลืมๆ มันไปซะ ซึ่งแน่นอนว่าอาจารย์งงเป็นไก่ตาแตกไปเลย

และเมื่อเดนเซลรู้เข้า เขากลับโกรธฉันยิ่งกว่าเดิมซะอีก =_=!!

ผู้ชายบ้าอะไรไม่รู้ อารต์ตั้งแต่เด็กๆ

'ก็บอกแล้วไงว่าไม่ต้องมายุ่ง -^--+ เมื่อไหร่เธอจะเลิกแกล้งฉันแบบนี้สักทีฮะลูกโป่ง!'

ฉันถูกเดนเซลตะคอกใส่เมื่อเอาจดหมายรักไปคืนเขา

'อ้อ สาบานเลยก็ได้ว่าคราวนี้ฉันไม่ได้แกล้งจริงๆ นะ ฉันก็แค่หวังดีกับนายเท่านั้นเอง!'

'เฮอะๆ --' เดนเซลแค้นเสียดายหัวเราะออกมาเบาๆ แล้วจึงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือก 'ถ้าเธอหวังดีกับฉันจริงๆ เธอคงหายตัวไปจากชีวิต

ของฉันตั้งนานแล้วละ'

'...!!!'

ฉันจำได้ว่าตัวเองรู้สึกยังไงหลังจากเดินเซลพูดประโยคนี้ออกมา... มันเหมือนกับมีของแข็งหนักๆ ชนเข้าที่ศีรษะของฉันอย่างจังจนทำให้ชาและมันตีไปเลย แล้วนั้นก็เป็นที่แรกที่ฉันได้รู้ว่าเดินเซลเกลียดฉันจริงๆ และเกลียดมาตลอดเลยด้วย เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันมักจะสนใจแต่ความรู้สึกของตัวเองเท่านั้น หลังจากนั้นฉันจึงลอบสังเกตพฤติกรรมของเขาบ้าง... แล้วก็ใช่จริงๆ

หมอนั้นไม่ชอบชี้หน้าฉัน...ไม่สิ แยกว่านั่นอีก --;

หมอนั้นเกลียดชี้หน้าฉัน!!

เพราะฉะนั้นฉันก็เลยตัดสินใจสอบชิงทุนประจำโรงเรียน และย้ายมาเรียนที่ลอสแอนเจลิสในที่สุด แน่ใจว่าเดินเซลเริงว่าสุดๆ ในวันที่ฉันออกเดินทาง แถมก่อนหน้านั้นยังเสนอหน้าอาสาช่วยฉันแพ็กกระเป๋าอีกด้วย! =_+= หน้าด้านมากค่ะ!

แล้วอีกอย่าง...หลังจากฉันกอดลาฟอกับบรรดาลูกน้องของพ่อที่มักจะมาเป็นเพื่อนเล่นฉันอยู่บ่อยๆ ครบหมดทุกคน ก็เหลือแค่เดินเซลคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมกอดฉัน มีหน้าซำยังทำสายตารังเกียจอีกต่างหาก เซอเซ! (-^-) ทั้งๆ ที่ฉันอุตส่าห์ตากหน้าเป็นฝ่ายขอกอดก่อนแท้ๆ เพื่อที่จะทำให้หมอนั้นรับรู้ว่าคุณไม่ได้รังเกียจเขาเลยสักนิด แต่มันกลับทำให้ฉันหน้าแตกยับเยินเนี่ยนะ ☹️ อภัยให้ไม่ได้้ายย

และทั้งหมดนั้นก็ป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันไม่อยากจะกลับเมืองไทยนั่นเอง ถ้าขึ้นกลับไปมีหวังฉันคงเป็นประหนึ่งริดสีดวงทวารที่คอยแต่จะสร้างความพินาศให้กับชีวิตอันแสนสุขของเดินเซลแห่งๆ

"นี่ๆ ยัยลูกโป่ง"

"หืม" ฉันหลุดออกจากห่วงแห่งความโมโหทันทีที่ยัยน้านานเอ่ยขึ้นมา

"ทำไมแกไม่ลองไปคุยกับพี่ชายแกดีๆ ละวะะ ยังไงก็คนครอบครัวเดียวกันนี่หว่า"

"ใช้วรว! ครอบครัวเดียวกัน คำนี้เกินด้านทานสุดๆ /(-_-)\\" (อูดหู) "แค่จะนับญาติกับฉันยังยากสำหรับหมอนั้นเลยค่า!"

"อ้าว แกเคยถามเค้าแล้วอะ"

"ไม่เคย ☹ แต่ตลอดหลายปีที่ผ่านมาหมอนั้นยังไม่เคยโผล่กบาลมาเยี่ยมฉันเลยสักครั้ง แม้แต่คุยโทรศัพท์หรือส่งจดหมายก็ยังไม่คิดจะทำเลยด้วยซ้ำ! ขนาดพ่อยังมาเยี่ยมฉันปีละตั้งสองสามหนนะ!"

"อ้อออ"

"แล้วพอลงฝนพอกทักทายไอ้หมอนั้นตอนที่พ่อโทรมา มันก็ตะโกนกลับมาว่า 'กองไว้ตรงนั้นแหละ!' พุดจา Dog ไม่รับประทานแบบนี้ แถวบ้านอามาแกเรียกครอบครัวเดียวกันหรอออ หา?!"

"อะ...อ้อออ..."

"แล้วแกเชื่อมั๊ยว่ามัน..."

"พอๆ -O-;; ฉันเชื่อ! ฉันเชื่อแล้วว่าแกน้อยใจ แต่..."

"น้อยใจยยยย!!! =()="

"...!?"

"ฉันไม่ได้น้อยใจอะ ทำไมต้องมีความรู้สึกแบบนี้กับอิตาบ้านั้นด้วย มิทราบบ!! O=(-_+)" ฉันหันไปตะคอกใส่ยัยน้านานแล้วตั้งการ์ดใส่ มันเป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าพร้อมจะแปลงร่างเป็นไอ้ตัวเขียวแล้ว

"ถ้าไม่ได้ออนแล้วทำไมต้องขู่ด้วยอะ"

"พออๆ =^+ ตายซะเถอะยัยน้าน่า!!" ฉันกระโจนเข้าไปบีบคอยัยน้านานอย่างบ้าคลั่ง หน้อย เรื่องอะไรฉันต้องไปนอนหรือน้อยใจอะไรไอ้หมอนั้นด้วย ไม่มีทางเป็นไปได้เด็ดขาด!

"อ่ากๆ จะ...จะตายแล้ววว!"

"ฮึ้ยยย!"

"ปะ...ปล่อย...ปล่อยช้านนน"

"แกก็ถอนคำพูดก่อนเซ้!!"

"อ่าก..." ลูกตาของยัยน้านานกำลังจะถลนออกมาจากเบ้า อีกไม่นานก็คงตาย หลังจากนั้นฉันก็จะเอาศพมันไปฝังไว้ใต้ดิน หี ช่างเป็นการ

ฆาตกรรมอำพรางที่สมบูรณ์แบบจริงๆ

"กะ...กะ...ก็พูดเรื่องจริงนี่หว่า!"

"ไปลงนรกซะป้ายยย ☹!!"

"อ้ากกก ก็ได้ๆ ณะ...ตอนละ...แล้ว"

"หา?!" (คล้ายมือออกเล็กน้อย)

"TOTT เค้าถอนคำพูดแล้วจ๋าา"

ฉันจ้องหน้าคนตรงหน้าด้วยความโกรธเคือง ก่อนจะย่นตัวออกมาเมื่อองค์ออกจากร่าง ทำให้ยัยน้าน่านรีบสำรวจตัวเองทันทีว่าชิ้นส่วนอยู่ครบสามสิบสองหรือไม่ว่า จากนั้นก็หันมาเรียกฉันต่อ

"เฮอนี่ ยัยลูกโป่ง..."

"อะไร --+" ชึ่ง!

"อ่า...เอ่อ...ฉันว่าแกเลิกงอนพี่ชาย... เฮ้ยๆ! ณะ...ฉันล้อเล่นน่า~ แหะๆๆ"

ฉันค่อยๆ ลดมือที่เตรียมจะขย้ำคอคนตรงหน้าลงเพราะยัยน้าน่านเปลี่ยนบทพูดทันชะก่อน ถ้ามีอีกหนยัยบ้านี้เจอบ่อยพลั้งคลื่นเต่าลูกมहीมาใส่หน้าแน่ๆ --,-

"ฉันแค่อยากแนะนำให้แกกลับบ้านเกิดไปก่อนเถิดชาวไทย~ แล้วหลังจากนั้นก็ค่อยคิดตัดสินใจอีกทีว่าจะอยู่ต่อหรือจะกลับมาเรียนที่นี่อย่างน้อยๆ ก็กลับไปให้พ่อแกชื่นใจสักหน่อยไง!"

"-- เหนะๆ"

สรุปว่ายังไงฉันก็ต้องเจอไอ้บ้าเดนเซลดินะ

"ถ้าแกไม่ยอมเจอพี่ชายของแก แกก็ไม่ต้องบอกให้เขารู้สิว่าแกจะกลับไป"

"พอจัดงานเลี้ยงต้อนรับใหญ่โตราวกับการประชุมเอเปคขนาดนั้นถึงฉันไม่บอกมันก็ต้อง...โธ๊ะโธ๊ะ...(#_#)" ยังไม่ทันจะพูดจบ ะโรบางอย่างก็แวบเข้ามาในหัวสมองอันชาญฉลาดของฉัน ทำให้ยัยน้าน่านรีบเสนอหน้าเข้ามาด้วยความอยากรู้ อยากเห็นทันที

"ทำหน้าที่แบบนี้แปลว่าคิดแผนชั่วได้ชั่ววู้ๆ"

"- - ฉันตัดสินใจได้แล้วต่างหากเล่า!"

"หา?"

"แกจำไ้ระบบแบ่งชนชั้นวรรณะบ้างของโรงเรียนเก่าฉันที่ฉันเคยเล่าให้ฟังได้ไหมะ"

"ไ้ระบบแบ่งกลุ่ม แพลตินั่ม ซิลเวอร์ที่ฉันนึกว่าแกพูดถึงบัตรเครดิตนั่นนะเหรอ -.-"

"เออๆ นั่นแหละ แล้วฉันก็มีคุณสมบัติพอที่จะเข้าเรียนในกลุ่มแพลตินั่ม"

"อ่าฮะ แล้วไงต่อ"

"โธ่ ก็ฉันจะไปเข้ากลุ่มซิลเวอร์ไงละยัยใจ!"

"- -!!"

ยัยน้ำน่านทำหน้าที่เหมือนไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง -.-;

"หึๆ ฉันจะอ้างกับพ่อว่าเพราะกลุ่มแพลตินั่มแผนกอินเตอร์มีคนเรียนน้อยมากๆ อาจจะมีฉันเป็นผู้หญิงคนเดียวเลยก็ได้ ฉันเลยอยากจะไปเรียนกลุ่มซิลเวอร์เพื่อจะได้มีเพื่อนเยอะๆ แล้วฉันก็จะเข้าหอพักในมหาวิทยาลัยอยู่ด้วย โอ้ยยย (>///<) ฉันนี่มันสุดยอดแห่งความอัจฉริยะจริงๆ!"

"เอ่อ อลังการมากเลยนะความคิดแกเนี่ย -.-; แล้วจะทำยังไงกับพี่เดนเซลอะไรนั่นล่ะ"

"ฉันก็แค่บอกให้พ่อยกเลิกงานเลี้ยงต้อนรับบ้างอะไรนั่นไปซะเพราะฉันจะทำเซอร์ไพรส์เดนเซลไงเล่า -.- เฮอะๆ ซื่อบื้อๆ อย่างไ้หนูนั่นกว่าจะรู้ว่าฉันกลับมาแล้วก็คงเปิดภาคเรียนพอดี เพียงเท่านี้ฉันก็ไม่ต้องเจอหน้ามันแ้วค่า~ ฮูเร่ๆ"

"เอิ่ม -.- อ่า -()-"

ยัยน้ำน่านอ้าปากค้างไปในทันทีหลังจากฟังแผนการของฉันจบ

ฉันรู้ว่าคงปิดบังเดนเซลไปได้ไม่ตลอดรอดฝั่งหรอก แต่ที่ตัดสินใจแบบนี้ก็เพราะหมอนั่นคงไม่เสียสละเวลาอันมีค่าของเขาเพื่อมาเจอหน้าคนที่เกลียดแสนเกลียดอย่างฉันแน่ๆ แถมเขายังเป็นถึงพวกสูงศักดิ์กลุ่ม

25

แพลทตินั่มอีกด้วย ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะมาข้องแวะกับสามัญชนธรรมดาๆ
อย่างพวกนักเรียนกลุ่มซิลเวอร์อย่างฉัน

ส่วนฉันเองก็คงไม่สละเวลาอันมีค่าของตัวเองไปรบกวนชีวิตประจำวัน
ของหมอนั่นด้วยเหมือนกัน ฉันอยู่ที่หอพักของมหาวิทยาลัยเปกาซัส ส่วน
อิตาเดนเซลก็อยู่ที่คฤหาสน์หลังงามอลังการของเขา...

เพื่อความสบายใจของทั้งสองฝ่าย ก็ต่างคนต่างอยู่ไปซะ ☹!

2

It's In The Dark! OoO

สองอาทิตย์ผ่านไป (ไวเหมือนโกหก)

ณ ไทยแลนด์...เมืองเก่าของเราแต่ก่อน~

8:30 P.M.

และแล้วฉันก็กลับมายังบ้านเกิดเมืองนอนของฉันจนได้! แม้จะค้ำ
แล้วแต่อากาศก็ร้อนอบอ้าวราวกับจะฆ่าฉันให้ตายทั้งเป็น ช่างสมเป็น
ประเทศไทยเสียจริงๆ T-T แต่ก็ช่างมันเถอะ ถึงแม้จะร้อนหุดาเหลือกลัก
แค่นี้ แต่มันก็ยังดีมีเรื่องดีๆ ให้ฉันได้สุขกายสบายใจเช่นกัน

เมื่ออาทิตย์ก่อนฉันได้โทรไปบอกพ่อว่าให้พ่อเช่าหอพักในมหาวิทยาลัย
เพื่อที่กลับมาถึงแล้วจะได้เข้าไปอยู่ได้เลย แล้วก็ขอให้พ่อยกเลิกงานเลี้ยง
ต้อนรับเพราะต้องการจะเซอร์ไพรส์ไอ้หนูเดนเซล (เพื่อหลบหน้าละสีไม่ว่า
= _ =+) และแน่นอนว่าท่านพ่อที่น่รักของฉันยอมทำตามความต้องการของ
ฉันแต่โดยดี

ฮูเร่~~ ฮูเร่~~ >_<

ลูกน้องของพ่อพานั่งลิμουซีนมาจากที่สนามบิน เนื่องจากพ่อดัน
ติดประชุมด่วนซะได้จึงไม่ได้มารับฉันด้วยตัวเอง -_- แต่ก็ช่างเถอะ ถึง
ยังไงพ่อก็บอกว่าจะรีบเหาะมาหาฉันทันทีที่ประชุมเสร็จ

ไม่นานนักฉันก็มาถึงหอพักรวมของมหาวิทยาลัยเปกาซัสจนได้ มัน
เลิศหรูอลังการราวกับโรงแรมระดับห้าดาวยังไงยังงั้น เพราะการตกแต่ง

ห้องในแบบสไตล์โมเดิร์นและเฟอร์นิเจอร์หรูๆ อีกรูปแบบ แต่ก็แน่นละ ถึงฉันจะขอพ่อเข้าเรียนในกลุ่มซิลเวอร์สำเร็จ แต่พ่อคงไม่ยอมให้ฉันพักอยู่ที่หอกระจุกๆ แน่นอน

"คุณหนูมีอะไรให้ผมรับใช้อีกรึเปล่าครับ" หนึ่งในลูกน้องของพ่อหันมาถามฉันหลังจากลากสัมภาระของฉันขึ้นมาให้ถึงบนห้อง ก่อนที่ฉันจะส่ายศีรษะเบาๆ แทนคำตอบ "คุณท่านฝากผมมาบอกคุณหนูว่าจะเข้ามาที่นี้ช่วงค่ำๆ ถ้าคุณหนูหิวก็ให้โทรสั่งเซฟตามเบอร์ที่อยู่ใต้โทรศัพท์ และถ้ามีอะไรขาดเหลือก็ให้โทรหาผมตามเบอร์นี้เลยนะครับ"

เขายื่นนามบัตรมาให้ฉันรับเอาไว้ ก่อนจะก้มศีรษะเล็กน้อยแล้วเดินออกจากห้องของฉันไป

มาค่าๆ เหนอ -O-; เวลาที่นี่มันเกินค่าๆ แล้วนะ พ่อฉันเพี้ยนหรือลูกน้องของพ่อเบลอละเนี่ย

ฉันหัวเราะเบาๆ ด้วยความสับสนงงวย ก่อนจะลากกระเป๋าไปทางห้องนอน (_ _ ;) อ้าว แล้วโงะมีสองห้องนอนละเนี่ย สงสัยพ่อคงเผื่อเอาไว้เวลาฉันพาเพื่อนมาค้างที่ห้องละมั้ง ถ้าอย่างนั้น...ในฐานะที่ฉันชอบสีน้ำเงิน ฉันจะเลือกห้องนอนที่ผ้าปูที่นอนสีน้ำเงินก็แล้วกัน ว่าแต่ตอนนี้ทั้งเหนื่อยตัวแล้วก็เปลี่ยเป็นบ้าเลยแฮะ อาบน้ำอาบเท้าแล้วออกมาดูทีวีรอพ่อจนกว่าท่านจะมาดีกว่า ส่วนข้าวของก็เอาใส่ตู้ไว้ก่อน แล้วค่อยจัดเก็บพรุงนี้แล้วกัน

ว่าแล้วฉันก็เดินไปรื้อผ้าเช็ดตัว แปรงสีฟัน และยาสีฟันในกระเป๋าเดินทาง แล้วพุ่งตัวไปทางห้องน้ำทันที แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นยาสีฟันและแปรงสีฟันที่มีอยู่ในห้องน้ำอยู่แล้ว ใ้อโฮ...พอนี้ก็โรแมนติกเป็นกับเขาเหมือนกันนะเนี่ย อุตสาห์จัดห้องต้อนรับลูกสาวเอาไว้ซะด้วย!

จะว่าไปแล้ว...ฉันว่าพ่อคงไปขโมยแปรงใครเขามาให้ฉันใช้มากกว่า =_ ทำไมขนแปรงมันถึงได้บานแข่งกับไม้ขัดลิ้นแบบนี้เนี่ย ยี้~~! >_< ฉันคงเข้าใจผิดไปเอง คิดว่าพ่อจัดห้องเอาไว้เตรียมต้อนรับ แต่ใ้อพวกนี้คงเป็นซากเหลือจากเจ้าของห้องคนเก่าแห่งๆ แถมใ้อชักโครกนั้นก็เหลืออร่ามจนแทบจะเอาไปจํานำแทนทองได้เลย ทำทางมันจะไม่เคยผ่านการชำระ

๒๙

ล้างมาก่อนเลยในชีวิต

ให้ตาย! ฉันทนดูไม่ได้ค่ะ! ด้วยความที่เป็นคนอนาถยัดเกินไป ฉันจึงลืมความอ่อนเปลี้ยไปชั่วขณะ และใช้แปรงขัดส้วมที่วางอยู่มุมห้องกับเปิดโปรสตูร์สีม่วงที่วางอยู่ได้อย่างล้างหน้าขัดโถชักโครกซะเงาวังสุตุๆ ก่อนจะเริ่มอาบน้ำให้ตัวเองสักที ฮู้ว!~ ใช้เวลาไปเยอะเหมือนกันนะเนี่ย

10:00 P.M.

\(--)/ ...ยัดแขนสุดชีวิต

<(--)> ...บิดขี้เกียจอย่างแรง

(--)(--) ...เดินไปเดินมา

(--+)!! ...และนั่งลงบนโซฟาเหมือนเดิม

พ่อจะให้ฉันนั่งรอนรอบแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหนกันเนี่ย! ☹ ยัยย! ไหนบอกว่าจะมาหาฉันช่วงค่ำๆ แต่ไม่ยักรู้ว่าสีห่มจะเป็นเวลาค่ำสำหรับพ่อ (แถมพระบิดาท่านก็ยังไม่เสด็จอีกด้วย --)

เอ...หรือว่าฉันจะชินกับที่อเมริกามากเกินไป บางทีตอนนี้คนไทยอาจจะใช้เวลาเที่ยงคืนเป็นเที่ยงวัน ส่วนเวลาเที่ยงวันก็เป็นเที่ยงคืน เวลาบ่ายเป็นเวลาเย็น เวลาเย็นคือเวลาเช้า บลาๆๆ อย่างนี้เวลาไปเรียนก็คงต้องไปเรียนตอนกลางวันแบบในการ์ตูนด้วยอะเปล่าหว่า -O-

(นางเอกเรื่องนี้เป็นคนเพ้อเจ้อชนิดที่ยาอะไรก็เอาไม่อยู่ อย่าให้ได้ว่างเป็นต้องจินตนาการเหนือมนุษย์ตลอด)

เฮ้อออ!~ ถ้าอย่างนั้นฉันขำอนดีกว่า -- ถ้ารอพ่อ รากฉันคงงอกออกมาจากเล็บขบก่อนแหงๆ

ดื่บ

งีมมม... ~V~ เตียงทั้งนุ่มทั้งกว้างดีจริงจริง~~ แอ้มแอ้ยังเย็นเย็นสบายยย กลืนหอมๆ ของน้ำยาปรับผ้านุ่มยังติดอยู่ที่ผ้านวมอยู่เลยนะเนี่ย สงสัยจะเพิ่งส่งซักละมั้ง งีมง่าๆ จ้วเจ็ยๆ แปรด พิตต์หนึ่งคน แปรด พิตต์สองคน สามคน...ร้อยล้านคน...(Z.Z)(z.z)(Z.Z)...พี~

(ทริกเด็ดๆ ช่วยให้นอนหลับฝันดี นั่นคือการนับแปรด พิตต์ก่อนนอน

เห็นผลร้อยเปอร์เซ็นต์!)

11:55 P.M.

แกรกๆ

เสียงอะไรสักอย่างดังขึ้นมาท่ามกลางความมืดมิดทำให้ฉันค่อยๆ
ปรือตาขึ้นแล้วมองไปยังประตูห้องนอนที่ปิดสนิท =_ = แต่ก็ไม่เห็นจะมี
อะไรเลยนี่หว่า

ว่าแล้วก็นอนต่อ และเพราะความง่วงที่ตาถมืดมัวก็จึงทำให้ฉัน
หลับปุ๋ยอย่างรวดเร็ว

...

...

"&^%\$#%&&%\$..."

"&^%\$#@#%\$##..."

เสียงเหมือนคนคุยกันดังแว่วๆ อยู่นอกห้อง -- สงสัยข้างห้องคง
จะจัดปาร์ตี้กันละมั้ง เด็กมหาวิทยาลัยก็อย่างนี้ พอเผลอหูเผลอตาผู้ปกครอง
หน่อยก็ทำตัวเป็นเด็กมีปัญหากันทันที เหนื่อยใจแทนพ่อแม่ของเด็กพวกนี้
จริงจัง แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องอะไรของฉันนี่นะ

นอนต่อดีกว่า...~~

...

...

แอ็ด

กริ๊ก~

ตอนที่ฉันหลับสนิทไม่รู้เรื่องรู้ราวไปแล้วเรียบบร้อย ไม่สนใจเสียงบَابอ
อะไรทั้งสิ้น

ตุ๊บ!

แต่แล้วฉันก็เริ่มจะรู้สึกตัวขึ้นมานิดๆ จึงค่อยๆ ปรือตาขึ้นมาอีกรอบ
...ถ้าไม่รู้สึกลูกตัวก็ไปเกิดใหม่ซะเถอะค่ะ เนื่องจากเตี้ยนอนมันยุบวบ
เหมือนมีควายล้มตัวลงมานอนข้างๆ ยังไงยังงั้น แอมเตี้ยยังแดงดั่งๆ ไม่

ยอมหยุดอีกด้วย ะ...หรือ...หรือว่าจะเป็น...O_O!!!

กรี๊ดดดดด ใครมันจะมานอนข้างๆ ฉันได้ในเวลาแบบนี้กันเล่า! TOT
นี่ฉันโดนผีอำตั้งแต่คืนแรกที่มาถึงเมืองไทยเลยจ้ะ

พี่บ๊อบๆ

โธ่ว้อย! TTOT ไข่เตี๋ยงบ้านี้ก็ลั่นอยู่ได้ ผีอะไร ไม่มีมารยาทเอา
ชะเลย!!

"อืม..."

"...!!!" ฉันหลับตาปี๋ทันทีที่ได้ยินเสียงผู้หญิงครางออกมา เชื่อได้เลย
ว่ามันต้องเป็นผู้หญิงสามสไบแบบที่ฉันเคยเห็นในหนังไทยบ่อยๆ แน่ๆ
ว่าแต่ผีสมัยนี้อันตรายขึ้นเยอะเลยแฮะ ใช้กลิ่นเหล้าหลอกคนแทนกลิ่นธูป
ซะด้วย กลิ่นนี้ตลบอบอวลเชียว (ยังอุตสาห์มีเวลามาแยกแยะ -O-!!)

พรี๊ด...

เสียงใครบางคนหายใจออกมาแรงๆ T__T

พี่บ!

"กรี๊ดดดดดดด"

ไม่ใช่หวอนแล้ววววว!

"กรี๊ดๆ กรี๊ดๆ!! /(TOT)\!!"

ฉันตั้งตัวลงมาจากเตียงนอนพร้อมทั้งใช้มืออุดหูปิดตาพัลวันไปหมด
และกรี๊ดร้องเสียงดังลั่นด้วยความกลัวสุดชีวิต ฉันไม่กล้าแม้แต่จะหันไปมอง
ด้านหลังของตัวเองด้วยซ้ำ

วาบ~

แต่อยู่ดีๆ ไฟก็สว่างโร่ขึ้นมา T_T! ผีเปิดไฟได้ด้วยอะ อัจฉริยะเกิน
ไปแล้วว๊ยยย!

"เฮ้ยยยยยย O_O"

"กรี๊ดดดดด!"

"...!!!"

เสียงของคนสองคนทำให้ฉันชะงักทันทีที่ได้ยิน *=_* เอ...ผีจริงๆ
คงไม่ร้องแบบนี้หรือก้มงั้นเมื่อก้มันก็ต้องเป็นเสียงคนนะสิ -* รัลลึก

ว่าจะเป็นเสียงผู้หญิงกรีดร้องออกมาด้วยความตระหนกสุดๆ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่เสียงของฉัน และเสียงผู้ชายที่ดูเหมือนจะตกใจอยู่ไม่น้อยเช่นกัน และจากนั้นไม่นาน เสียงเปิดประตูก็ดังตามมาอีก...

ป๊ิง!

"เฮ้ย!! มีเรื่องอะไรกันปะวะ ฉันได้ยินเสียงร้องเมื่อก็...อ้าว --;; แล้วยัยนั่นเป็นใครนะ" เสียงนี้คงเป็นของคนที่เพิ่งเปิดประตูเข้ามา

(=_=)!

(=O=)!!

(O()O)!!!

นี่คือวิวัฒนาการของใบหน้าฉันเมื่อค่อยๆ หมุนตัวมาประจันกับเหตุจลาจลตรงหน้า

"กรีดดด ใ้อ้ำากาม ใ้อั้โศคจิต ใ้อั้ลามก ใ้อั้...ใ้อั้เลวมาก ใ้อั้... S%ΛS&^%S*(Λ&!!" ฉันร้วคำต่าออกไปไม่ยั้งพร้อมทั้งรีบหมุนตัวกลับทันทีที่เห็นชายหนุ่มในร่างเปลือยเปล่ายืนได้ลมแอร็อย่างไม้อายฝึสางนางไม้เลยสักนิด ส่วนข้างๆ ภายเขาก็คือผู้หญิงอีกคนซึ่งสวมใส่เพียงชั้นในสีดำสุดเช็กชี้เท่านั้น

"เฮ้ยยยยย!!" หมอนั้นร้องเสียงหลง ใ้อั้บ้ำาเอี้ย เพิ่งรู้สึกตัวหรือไงยะ! ฮือออ ตายๆๆ ฉันต้องตายหยังเขียดแน่ๆ โชคดีนะที่เมื่อก็ฉันไม่ได้มองลงไปข้างล่าง ไม่อย่างนั้นล่ะก็... (ภาพอนาจารผุดขึ้นมาในหัวอย่างรวดเร็ว --)

กรีดดด อย่าไปคิดถึงมันเขี้ยวจะยัยลูกโป่ง ดีดีมันออกไปซะ!

"เฮ้ สรุปรว่ายัยนี้เป็นใคร --^"

เสียงของผู้ชายคนที่เปิดประตูเข้ามาเอ่ยถามอีกครั้ง แต่ว่า...

ฉันไม่ใช่ระอที่ควรจะถามคำถามนี้นะ! T_T!! กลืนเหล้าหนึ่งขนาดนี้ ต้องเมาแฉ่จนเข้าห้องผิดแน่ๆ แงๆๆ แล้วใ้อั้บ้ำากามนั้นมันเป็นครวยยย กล้าดียังไงมาเปิดชิงลูกกะตาซ้านนนนน~!

สืบนาที่ต่อมา ณ ห้องรับแขก

(-_-)(-_-)(-_-)(-_-)(-_-)(-_-)(-_-)!!!

ฉันนั่งกะพริบตาปริบๆ มองผู้ชายหน้าตาดีเจ็ดคนที่ยื่นกอดอกอยู่ตรงหน้าด้วยความตกตะลึงระคนสงสัย อีตาคนที่เปิดประตูเข้าไปเจอฉันจับฉันมานั่งล่อเป้าอยู่ในห้องรับแขก เตรียมยิงคำถามใส่ฉันเต็มที่ ส่วนไอ้บ้ากามที่บังอาจทำนาจรรต่อหน้าฉันและยัยผู้หญิงที่อยู่ด้วยกันกับเขาก็ไปเปลี่ยนเสื้อผ่ามาแล้วเรียบร้อย

"งั้นเค้ากลับก่อนแล้วกันนะฮันนี่~ ♥ พรุ่งนี้เจอกันจ้ะ"

"ครับ บ้ายบาย ^^"

ฉันเหลือบตามองไอ้บ้ากามที่เดินไปส่งผู้หญิงคนนั้นที่หน้าประตูเล็กน้อย และทันทีที่ประตูปิดลง หมอนั้นก็ตรงพรวดพราดเข้ามาบีบไหล่ฉันแน่นพร้อมทั้งมองหน้าฉันอย่างเอาเรื่อง เล่นเอาฉันตั้งตัวไม่ทันเลยทีเดียว

"ยัยประสาท! ☹ คินนี่เป็นคินแรกที่ฉันจะได้เผด็จศึกยัยพริตตี้ นะเพีย! เธอต้องรับผิดชอบด้วย!"

"นิสัยเสีย TOT! อย่ามาขึ้นเสียงใส่ฉันนะยะ"

"เธอต้องรับผิดชอบด้วยการนอนกับฉันแทนยัยนั่น!"

"O_O!! ว่าไงนะ"

"เธอต้องรับผิดชอบด้วยการนอนกับฉันแทนยัยนั่น -_- " ไอ้บ้ากาม ผ่อนเสียงลงเล็กน้อย แต่ประโยคที่พูดนั้นมัน...

...!!!

"ไอ้โรคจิต! นายจะให้ฉันนอนกับคนที่ไม่รู้จักแม้แต่ชื่อเนี่ยนะ =O=!"

"ใครสนชื่อเธอละ แคน่ารักหน่อยฉันก็นอนได้หมดนั่นแหละ"

"กรี๊ดดดดดด ไอ้...ไอ้... &^%(**&^!!" ฉันชี้หน้าอิตาบ้าตรงหน้าพร้อมกับพยายามก่นด่าออกมา แต่ก็หาคำมาด่าหมอนี้ให้เจ็บแสบหนักๆ ไม่ได้เลย T_T เกิดมาเพิ่งเคยพบเคยเจอคนแบบนี้อะ แงๆ"

"อ้อ~ ฉันเข้าใจละ"

"เข้าใจ? -_- เข้าใจอะไร"

"ที่เธอไม่กล้านอนกับฉันเพราะหุ่นเธอไม่สวยเหมือนหน้าสินะ"

"หา?!"

"หน้าอกคงยานเหมือนนมยาย..."

"=()=!!!"

"ส่วนพุงก็ต้องโตประหนึ่งญาติสนิทคือเปียกกายแน่ๆ"

"นายก้าพุดจาถ่อยๆ แบบนี้กับผู้หญิงได้ไงยะ!"

"แทงใจดำลืท่า"

"กรี๊ดดดดด (TOT)//!!" ฉันทกระที่บเท้าแรงๆ อย่างไม่ไหวจะทน
พลงซีหน้ามันด้วยความซ็อกชั้นสูงสุด

"ถ้าไม่จริงก็ยอมฉันทะสิ :D"

ไ้หมอนี่มันโรคจิตจริงๆ ด้วยยย T_T

"ไ้หื่น! ไ้ทุเรศ! ออกไปจากห้องฉันทเดี๋ยวนี้นะ!!"

"เพื่อแจ้ออะไรของเธอ นี่มันห้องของฉันท --!"

"ฉันทบอกให้ออกไปเดี๋ยวนี้นี้ ☹!"

"ไม่ออก นี่มันห้องของฉันท ทำไมฉันทต้องออกไปด้วย"

"ออกไป!!!"

"อย่ามาขึ้นเสี้ยงใส่ฉันท"

"ออกปายยยยยยยยย!!!"

"--+"

"ออกปะ..."

ขวับ!

"อ้อออ!!" ยังไม่ทันที่ฉันทจะพุดอะไรจบ ไ้บ้ากามก็ใช้มือทั้งสองข้าง
ของเขาทาบลงบนข้างแก้มของฉันท แล้วรั้งตัวฉันทเข้าไปประกบริมฝีปาก
หน้าตาเฉย เล่นเอาฉันทซ็อกจนตาค้างตัวแข็งที่อไปเลย ตอนนี้นิ้วของฉันท
ขาวโพลนไปหมดราวกับสติหลุดลอยออกไปแล้ว

เขาค่อยๆ ละริมฝีปากออกไปแล้วกระตุกยืมเจ้าเล็บที่มุมปากพร้อม
ทั้งโน้มหน้าลงมากกระซิบเบาๆ ที่ข้างหูฉันท

"ว่าง่ายๆ แบบนี้สิ ถึงจะน่ารำกากก ♥"

"=()=~!!!"

แอ่ก...แอ่ก...แอ่ก... (ซັกตาย)

"โห! หนึ่งสด!" เสียงล้อเลียนจากผู้ชายอีกหกคนที่กำลังยืนร่ายล้อมรอบตัวฉันตั้งขึ้น

"ฮึ~ ฮึ~ ฮึ~ ฮึ~" และตามด้วยเสียงหัวเราะเยาะอันชั่วร้ายของไอ้บ้ากามโรคจิต

ฉันช็อกไปชั่วขณะกับความสามัคคีอันชั่วร้ายของพวกโรคจิตทั้งเจ็ดก่อนจะ...

"กรี๊ดดดดดดด!!!" เล่นเอาพวกมันแดงตัวหนีกันแทบไม่ทันด้วยความตกใจ

"...!!!"

"ไอ้ฉวยโอกาส! ไอ้ล้วงละเมิดทางเพศ! TTOTT ฉันจะฟ้องพ่อออ!"

"อะไรกัน แค่จูบนิดๆ หน่อยๆ ทำเป็นไว้วางใจไปได้ ฉันยังไม่ได้เปลื้องผ้าเธอสักหน่อย!"

~~~(=O=)!!! ...ตกใจถอยหลังหนีเลยทีเดียวน!

ชะ...ชั่วร้ายมาก T_T มันกล้าพูดประโยคนี้ออกมาได้ยังงัยยย

"ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่หว่า ☺ ฉันว่าเสียงกรี๊ดยัยนี้เร้าอารมณ์ดีออก"

ผู้ชายหน้าตาดี (มากๆ) อีกคนก้มลงมากะชิบที่ข้างหูฉันด้วยน้ำเสียงเซ็กซี่สุดๆ พลางเดินเข้ามาเก็ลยผมฉันเล่น ทำเอาฉันเบี่ยงตัวหลบแทบไม่ทัน TOT แงๆๆ คนพวกนี้มันอะไรกันเนี่ย เข้าห้องคนอื่นเขาแล้วยังมีหน้ามาทำแบบนี้กับเจ้าของห้องอีกงั้นเรอะ มันจะมากเกินไปแล้ววววว!

ฟู~

ไอ้บ้าคนหนึ่งโน้มหน้าลงมาเป่าท้ายทอยฉันเล่น!

"อ้ากกกกกกกก" ขนลุกชูไปทั้งตัว TOT

คนพวกนี้มันเป็นอะไรกันไปหมดดด!!!

อึ๊ป O×O

หนึ่งในผู้ชายทั้งเจ็ดคนรั้งตัวฉันเข้าไปและปิดปากเอาไว้เพื่อให้ฉันเล็กกรีดร้องเสียงดังสักที ก่อนที่ทุกคนจะเริ่มผลัดกันพุดด้วยน้ำเสียงกวนตึงสุดๆ

"เธอก็คงจะเป็นเด็กกลุ่มซิลเวอร์สินะ ฉันไม่เคยเห็นหน้า"
"ไม่รู้รู้อะไรว่าถ้าคิดต่อต้านพวกเราแล้วจะเกิดอะไรขึ้น"
"คิดจะเป็นปรปักษ์กับพวกเราอย่างนั้นหรือ"
"เร็วไปล้านปีนะคร้าบ~~"
"เธอก็รู้นะว่ากลุ่มที่สูงศักดิ์ที่สุดในรั้วไปกาซคือกลุ่มแพลทตินั่ม
นะ"

"ระดับต้อยต่ำสามัญชนอย่างเธอจะมาเทียบอะไรได้"

"ยอมๆ พวกเราชะเถอะคร้าบ พี่สาว~~ ♡"

"...!!!"

คนพวกนี้คือ...พวกแพลทตินั่มงั้นหรอะ ○_○!

ฉันยืนอ้าปากหวิวเมื่อถูกปล่อยตัวให้เป็นอิสระ พร้อมกับในหัวที่เริ่มคิดคำนวณสมการโดยอัตโนมัติทันที...เท่าที่ฉันจำได้ กลุ่มแพลทตินั่มที่เรียนอยู่ในระดับชั้นเดียวกับฉันมีผู้ชายอยู่แค่เจ็ดคนเท่านั้น ซึ่งในที่นี้ก็หมายถึงพวกของอีตาเดนเซล และถ้าคนพวกนี้อายุเท่าฉันและเรียนระดับเดียวกันล่ะก็...

กรี๊ดดดด แค่คิดก็สยองแล้วอะ TOT!!

"นะ...นาย!!" เมื่อคิดได้ดังนั้น ฉันจึงพุ่งพรวดเข้าไปกระซอกคอเสื้อใบบ้ากามทันทีแล้วยิงคำถามใส่เพื่อความชัวร์ "นายชื่ออะไร?"

"หือ เกิดจะสนใจฉันขึ้นมาแล้วรีง"

"จะบ้าหรอะ! ☹ หยุดยหายมศักดิ์ศรีกันสักทีเถอะ!"

"ประสาทปะ -*- ฉันแค่ถามว่าเธอสนใจฉันงั้นหรือ มันเป็นการหยามศักดิ์ศรีตรงไหนไม่ทราบ!"

"นั่นแหละ หยามกันสุดๆ T_T"

"-_-!!!"

"บอกมาได้แล้วหรือนายชื่ออะไร!!"

"เดนเซล"

"○○○!!"

หะ...หุฝาด...หุฝาดแน่ๆ!

"ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น ตกใจอะไร"

"นายว่านายชื่ออะไรนะ!!"

"เดน-เซล" เขาพูดเน้นทีละคำให้ได้ฟังชัดๆ

...!

...!!!

ดู้บ!

มือทั้งสองข้างของฉันตกลงแนบข้างลำตัวทันทีที่รู้ตัวว่าฉันไม่ได้
ประสาทหลอนหรือผีผาดไปเอง ฉันไล่ระดับสายตามองคนตรงหน้าตั้งแต่
หัวจรดเท้า นัยน์ตาสีดำสนิทดูมีเสน่ห์ที่กำลังมองฉันอย่างงงๆ ผมสีดำสนิท
ยาวระท่ายทอย จมูกโด่งเป็นสันรับกับโครงหน้าสวยได้รูป เสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินเข้ม
ที่ปลดกระดุมทุกเม็ดโชว์แผงอกกล้าและผิวขาวผ่องเป็นของใยน่าสัมผัส...

เดี๋ยวนะ! ฉันพูดว่าน่าสัมผัสจังเธอ!

กรี๊ซซซซซ เป็นไปม่ายด้ายยยยย TOT

"ตะ...เดนเซล" ฉันเอ่ยเรียกทำให้เขาหันมามองเล็กน้อย ก่อนที่ฉัน
จะถามออกไปอีกครั้งอย่างกล้าๆ กลัวๆ เพื่อความชั่วคราว "ใช่เดนเซลแห่ง
แพลทตินั่มรีเปล่า"

"ถามอะไรโง่ๆ ในรั้วเปกาซัส คนชื่อเดนเซลก็มีแต่ฉันเท่านั้นแหละ"
ซัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด!

"TOTT งั้นก็หมายความว่า..."

"อะไร -_-^^"

"..." ฉันเงยบไม่พูดอะไร ทว่าในใจกำลังรำให้อย่างหนักกรวกับญาติ
เสี่ย TTTOTTT!!

อะ...ฉันจูบกับอีตาเดนเซลลลลล!!

ไม่! ไม่! ไม่!

ม่ายจิ้งงงงงงงง TAT

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)